

LLUÍS PRATS

HACHIKO

CÂINELE CARE AȘTEPTA

CU ILUSTRĂȚII DE ZUZANNA CELEJ

Traducere din limba catalană de
Mioara Angheluță

EDITORI:

Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:

Ion Mărculescu, 1994

REDACTARE:

Luciana Crăciun

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Mirela Voicu

CORECTURĂ:

Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PRATS, LLUÍS

Hachiko : câinele care aștepta / Lluís Prats ; il. de Zuzanna Celej ; trad. din
lb. catalană de Mioara Angheluță. - București : Pandora M, 2025

ISBN 978-606-978-809-7

I. Celej, Zuzanna (il.)

II. Angheluță, Mioara (trad.)

821.134.1

Titlul original: *Hachiko*

Autor: Lluís Prats

Copyright © Lluís Prats Martínez, 2015

Translation rights arranged by IMC, Agencia Literaria S.L and Simona Kessler

International Copyright Agency SRL.

All rights reserved.

Copyright © Pandora Publishing, 2025 pentru prezenta ediție

Traducerea acestei cărți a fost sprijinită de Institutul Ramon Llull.

 institut
ramon llull

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

W: www.pandoram.ro

Pandora M face parte din grupul editorial TREI

ISBN: 978-606-978-809-7

Prima parte

1924—1925

I

Cartierul Shibuya, Tokio *ianuarie 1924*

Un tren vechi începu să șuiere prelung, anunțându-și plecarea spre sud din gara Shibuya. Câteva clipe mai târziu, norul de fum scos de coșul locomotivei împânzi întregul cartier, înnegrend cerul neînchipuit de limpede al orașului Tokio. Profesorul Eisaburo Ueno deschise la fel ca în fiecare dimineață fereastra bucătăriei sale cu vedere spre râu, iar buzele i se arcuiră cu mulțumire când văzu migdalii care surâdeau în soarele ce le aurea cei dintâi muguri.

Așa primăvară mai rar, își zise și puse ceainicul pe foc.

De sus se auzea pleoscăitul apei. Soția sa, doamna Yaeko, se spăla, iar peste vreo zece minute aveau să ia

micul-dejun împreună cu fiica lor fermecătoare. Profesorul se așează pe scaun și așteaptă ca ceainicul să șuiere precum trenul vechi care pornise puțin mai înainte din gara din Shibuya spre sud. Apoi se ridică în picioare și își turnă ceaiul cu grijă, cum cerea tradiția.

— Mm! exclamă inspirând mirosul învăluitoare al infuziei, care în curând avea să-i cuprindă gâtul.

Se desfătă câteva clipe cu licoarea înmiresmată, apoi deschise ziarul *Yomiuri Shimbun* și citi titlurile articolelor. În curând trebuia să pornească spre gară, de unde lua trenul spre *Today*¹, Universitatea din Tokio, unde își ținea cursurile.

---

¹ Denumirea abreviată a Universității din Tokio (*Tokio daigaku*, în japoneză). (N.r.)

Se uită în calendarul colorat, agățat lângă gravurile primite cu 23 de ani în urmă ca dar de nuntă de la unchiul Ibuki, și văzu că era o zi de miercuri. Apoi auzi un scârțâit de sandale și, de îndată, doamna Yaeko Ueno își făcu apariția în bucătărie și îi șopti:

— Nu uita să aduci câinele când te întorci acasă diseară! Fiica ta îl așteaptă azi negreșit.

— A, da, câinele! răspunse profesorul, care și uitase că în urmă cu câteva săptămâni comandaseră pentru Chizuko un pui din rasa Akita. Trebuie să ajungă în seara asta, nu?

— Da, în seara asta, la oficiul poștal din gară.

— Azi predau un curs de trigonometrie, răspunse profesorul împăturind ziarul. E posibil să mă lungesc ceva mai mult decât e cazul, dar am să țin minte.

— Să nu cumva să uiți, altfel se supără Chizuko! Ai înțeles, da? rosti ea, atenționându-l cu degetul.

— Bine, nu am să uit, doamnă Yaeko. Ți-o promit solemn. Oricum, să nu uităm că e doar un animal, și nu Măria Sa, Împăratul... mormăi profesorul Eisaburo, care se cam săturase de toată povestea cu câinele Akita.

— Știu, domnule profesor Ueno, însă așa i-ai promis fiicei tale, nu întârzie replica soției.

— De acord, prea bine, n-am să uit, îi răspunse el, dornic să plece înainte să stârnească vreo discuție în contradictoriu de la primele ceasuri ale dimineții.

Își îndesă pălăria pe capul neted ca o moșmoană. Își luă umbrela, servieta, cursul de *Trigonometrie aplicată în agricultură* și își luă rămas-bun de la soția sa până spre seară, când avea să se întoarcă.

Ajuns în dreptul pragului își invocă smerit strămoșii, ca să aibă o zi prielnică, deși poate nu ar fi fost nevoie, la cât de luminoasă se arăta.

Când să iasă îl întâlnește pe bătrânul Mizuno, care ducea gunoiul, și îl salută ridicându-și pălăria. Acesta îngăimă la rându-i un salut și dispăru în casă.

Sărmanul Mizuno! De când i-a pierit fiul în asediul de la Qingdao, nu-l mai bucură nimic, își spuse profesorul.

O apucă pe bulevardul străjuț de cireși, după care o luă pe Drumul Templului și o ținu tot așa până la gara din Shibuya, care clocotea de mulțime. Un tramvai aproape dădu peste el dintr-o parte, dar profesorul nu se tulbură câtuși de puțin. Știa că tramvaiele nu se puteau abate de la traseu. În privința aceasta erau ca trenurile, întotdeauna de încredere și punctuale. Sau ca el, care nu lipsise niciodată de la vreun curs și își respectase întotdeauna promisiunile, fie că erau solemne, fie că nu.

De îndată ce ajunse la gară o salută pe doamna Shuto, cofetăreasa, dându-și seama dintr-o ochire, ca un împătimit de dulciuri ce era, că în ziua aceea copsese *wagashi* și *anmitsu* glazurate.

Cofetăreasa îl salută, la rândul ei:

— Bună dimineața, domnule profesor! Ce-ați zice de-o prăjiturică?

— Poate la întoarcere, doamnă Shuto, poate la întoarcere... îi răspunse el, deschizând ușa gării fără să-și ia ochii de la dulciurile pe care parcă își vedea scris numele.

— Grăbiți-vă, sunt proaspete, iar mai târziu nu știu dacă o să mai rămână! îl îndemnă ea, râzând.

— Am să fac tot posibilul, doamnă Shuto, promit solemn, o asigură cu un zâmbet profesorul Ueno.

***

În campusul Universității din Tokio, ziua se scurgea în liniște. Profesorul Ueno își predă cursurile de *Trigonometrie aplicată în agricultură și Regenerarea terenurilor secetoase*, asistă la o ședință cu decanul, iar când mai erau cinci minute până la ora 17, urcă în trenul de întoarcere spre cartierul său.

Linia ferată înconjura Parcul Chiyoda din vecinătatea Palatului Imperial și, ca de fiecare dată când trecea pe acolo, profesorul Eisaburo Ueno își dădu jos pălăria în semn de respect față de Majestatea Sa, Împăratul Taisho. *Sărmanul!* își spuse, dând din cap cu tristețe. Încă de când fusese copil împăratul suferise de meningită,

iar de vreo doi ani conducerea fusese preluată de fiul său, Hirohito. Oamenii încă își mai aminteau cu haz de ziua când suveranul, în loc să desfășoare sulul de hârtie ca să-și citească discursul, îl dusesese la ochi pentru a privi mulțimea ca printr-o lunetă.

Când mica locomotivă cu aburi ajunsese în gara din Shibuya la 17:25, pasagerii deschiseră ușile de lemn ale vagoanelor și începură să coboare. Domnii le dădeau mâna doamnelor, pentru ca acestea să nu se împiedice și să cadă pe peron din pricina chimonourilor din mătase viu colorată, croite fie de doamna Hiziguo, fie de doamna Hiziguro, modistele cele mai cunoscute și mai pricepute din acel cartier înstărit din Tokio. Copiii întorși de la școală alergau spre ușa gării, ce dădea spre piațeta flancată de trei cireși. După ce trecea toată mulțimea, de parcă nu s-ar fi grăbit câtuși de puțin, venea și profesorul Eisaburo Ueno lovind dalele de piatră cu vârful de argint al bastonului și râzând la amintirea vorbelor curtenitoare adresate de un tânăr ofițer unei tinere studente, care se abținea să nu izbucnească în râs, dar se îmbujora tot mai tare. *Ce ți-e și cu dragostea asta!* se gândi el.

La fel ca în fiecare zi din ultimii 20 de ani, profesorul Eisaburo Ueno era ultimul pasager care ieșea din gară. După ce trecu de ușile stacojii, cumpără un delicios *wagashi* și o luă pe drumul de întoarcere, în

timp ce zgomotele orașului se stingeau, iar oamenii se adunau pe la casele lor, unde șemineuri mici vesteau ora cinei. O luă pe bulevardul Inokashira, sperând că doamna Ueno gătitise ton așa cum îi plăcea lui, cu susan și ierburi aromatice așezate lângă un bol fierbinte cu orez abia dat jos de pe foc. Cu gândul la un asemenea ospăț, se descălță de îndată ce intră în casă, își lăsă bastonul și umbrela în cuier, apoi intră în bucătărie fredonând „Cântecul Katiușei“ din ecranizarea *Învierii* lui Tolstoi, interpretat de marea actriță Matsui Sumako. Soția curăța peștele în chiuvetă și, auzindu-i pașii, se întoarce spre el. Fără să-i mai ureze bun-venit, îl și luă la rost:

— Și câinele?

Profesorul Ueno rămase încremenit în dreptul ușii, fără să știe ce să-i răspundă. Uitase cu desăvârșire de câinele Akita pe care trebuia să i-l aducă fiicei sale.

— Ce-oi avea în tărtăcuță? strigă femeia, făcându-i semn cu cuțitul spre frunte și dându-și seama că îi lipsea și câinele, și un dram de minte.

Aiurit mai sunt! Unde mi-o fi stat capul? — se îngrijoră profesorul Ueno. *Poate la prăjiturile doamnei Shuto, zâmbi el lingându-și mustața.*

Făcu de îndată cale întoarsă și îl strigă pe Kikuzaburo, grădinarul lor veșnic posac, să-l însoțească înapoi la gară înainte să se închidă oficiul poștal.

Cartierul Shibuya, Tokio
ianuarie 1924

Profesorul Eisaburo Ueno se zgribulise. Cu toate că la Tokio încă nu începuse să ningă, vântul era așa de rece, încât parcă se înfigea între coaste ca un pumnal hain, iar la radio se anunțase că era așteptată o ninsoare de pomină. Profesorul Eisaburo Ueno se înfodolise cum putu mai bine și o luă înapoi spre gara din Shibuya, urmat de Kikuzaburo.

Luna sclipea rece și albă ca un yen de argint, pe un cer negru limpezit de vânt. Pe multe străzi se aprinseseră felinarele albastre și roșii, iar din numeroase localuri se auzeau cântece tradiționale, precum cel intonat de o gheișă care își însoțea vocea profundă și clară, îndelung exersată, cu sunetul șamisenului, lăuta cu trei corzi

ciupite cu neînchipuită delicatețe. Spunea povestea tristă a unui băiat plecat la război, care nu avea să-și mai revadă iubita niciodată. Apoi continuă cu un cântec de leagăn foarte popular, făcându-l pe profesor să se oprească în loc pentru o clipă, ca s-o asculte:

*Dormi, copile, dormi,
Dormi, pruncule, dormi!
Ești un drăgălaș, ești un drăgălaș,
Tare ești poznaș.*

El își dădu seama că se făcea târziu și îi spuse grădinarului, care îl urma îndeaproape:

— Să mergem, Kikuzaburo! Dacă mă întorc acasă fără câine... rămân fără cină.

Ajunseră într-o clipită în piațeta din Shibuya. Domnul Kento Sato, șeful de gară, se pregătea să închidă ușa. Omul cu mustăcioară și ochelari cu ramă metalică se arătă surprins să îl vadă pe profesor la ceasul acela târziu, dar se îndreptă repede spre el și îl salută înclinându-se puțin:

— Bună seara, domnule profesor!

— Bună seara, domnule Sato!

— Am terminat pe ziua de azi, spuse șeful de gară cu satisfacție. Mâine o luăm iar de la capăt, la 5:30, negreșit. Oare ați uitat ceva?

— Nu... Adică da, se corectă de îndată profesorul.
Venim după un pachet.

Șeful de gară se uită înspre ghișeul oficiului poștal și răspunse:

— Aveți noroc, se pare, băiatul nu a închis încă.

Auzind aceasta, profesorul se îndreptă spre micul ghișeu și intră urmat de însoțitorul său.

— Bună seara, Ibuki! îl salută el pe funcționarul de la poștă.

— Bună să fie, domnule profesor!

— Și friguroasă!

— Mie-mi spuneți? se plânse tânărul dolofan, care parcă înghițise toate prăjiturile doamnei Shuto. Nici nu mai știu de câte ori i-am spus șefului să-mi aducă și mie un reșou. Dar n-ai cu cine să vorbești, e un zgârcit și jumătate. Ia uitați cum stau aici înfolfolit, cu fular și cu mănuși. Câte cești de ceai beau ca să mă încălzesc! Mai bine aș lucra la baie, înțelegeți ce vreau să zic? spuse el tremurând.

Profesorul Eisaburo râse pe sub mustață, dar fusese o zi prea lungă ca să mai asculte și nemulțumirile lui Ibuki.

— Am venit să luăm un colet cu un câine de la Odate, explică el.

— Ah, da, sărmana făptură! A ajuns în seara asta, dar nu știu dacă mai trăiește.